vease al fin con otro oficio propio 10

DIE XXVI. FEBRUARII.

IN FESTO

B. JOANNIS DE RIBERA

PATRIARCHÆ ANTIOCHENI, ET ARCHIEPISCOPI VALENTINI

DUPLEX MAJUS.

Omnia de Communi Confessoris Pontificis præter ea, quæ sequuntur.

Ad Vesp. in Hym. Iste Confes. *mut.* 3. *Vers.* Hac die lætus Meruit Supremos.

ORATIO.

DEus, qui B. Joannem Confessorem, atque Pontificem Pastorali sollicitudine, & divini sacramenti Corporis, & Sanguinis tui dilectione admirabilem effecisti; quæsumus, ut ejus intercessione redemptionis tuæ fructus nos jugiter facias esse participes. Qui vivis &c.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones, Fidelis sermo.

IN II. NOCTURN.

LECTIO IV.

JOannes de Ribera Hispali natus anno millesimo quingentesimo trigesimo secundo acceptum ex clarissima familia decus non solum retinuit, sed quamplurimum etiam suis ipse virtutibus auxit. Ejus adhuc pueri innocentia, & pudor, & gravitas quædam morum adeo explendescebat, ut, eo præsente, omnes vererentur, ne quid indecore dicerent, aut facerent. Quum apud Patrem humanioribus fuisset litteris egregie instructus, Salmanticam ad severiores disciplinas, ea in Academia doctissimis viris afluente, addiscendas fuit missus. Ubi quum integritate vitæ, & pietate cunctis exemplo esset, videreturque, ut magister ejus dicebat, ad corrigendos, et componendos condiscipulorum suorum mores venisse, tum eos fecit in studiis progressus, omnium ut ora in se unum converteret. Itaque Theologiæ doctoris laurea ei rite decreta, factusque ipse Presbyter, dignus est habitus, quem Pontifex Maximus, postulante

Philippo II. Rege, vel ante legitimam triginta annorum ætatem Episcopum Pacensem crearet.

℞. Invéni David servum meum, oleo Sancto meo unxi eum, * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inímicus in eo, et filius iniquitntis non nocebit ei. Manus.

LECTIO V.

QUo in munere talem se præstitit, qualem Timotheum Episcopum etiam juvenem Apostolus Paulus instituít, ita ut, magna cum auctoritate, Episcoporum officia in Concilio Compostellano explicare potuerit. Qua profecto re permotus sanctus Pius V. Pont. Max. eum, paucis post annis, in Cardinalium cœtu publice, et magnificentissimè laudatum, Patriarchæ Antiocheni dignitate auxit, nec multos post menses eumdem ad Valentiæ Archiepiscopatum invitum transtulit, Valentinis quidem, ob ejus adventum, lætitia, Pacensibus vero, ob ipsius discessionem, mœrore summo adfectis. Gregem suum, quo ad vixit, omni ratione pavit, verbo, scriptis, Sacramentorum administratione, conciliis habitis: eum sæpè circumibat, ad necessitates ejus omnes præsto erat, immane

pecuniæ pondus tum in iis sublevandis, tum in plerisque Templis, ac Cœnobiis, vel condendis, vel instruendis collocasse quotanis repertus est. Accessione potentiæ ei facta ex Pro-regis munere, quod subeundum ipsi fuit in Valentiæ regno, Philippo tertio cogente, ea est usus ad vitia magis excindenda, Christianasque virtutes latius suo in populo disseminandas. Ejus consilio, diligentiæ, diuturnoque labori, et operæ tribuendum est, quod Mauriscorum pestis ex Valentiæ Regno fuerit depulsa, atque exhausta.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea, * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo Sancto meo unxi eum. Manus.

LECTIO VI.

QUum virtutibus ipse omnibus floreret, tum præcipua, ac mirifica prorsus ejus extitit erga Santissimum Eucharistiæ Sacramentum pietas, quo coram complures quotidie horas venerabundus transigebat in tanta occupatione vitæ: nec ullum intermisit diem, quin Sacrificium perageret, quo tempore

vim lacrymarum singulari incensus chasitate profundebat. Atque ut ad mysterium illud amoris divini justis laudibus prosequendum exsuscitaret homines, indulgentiarum ei rei prœmium quoddam à Pontifice Maximo proponi impetravit. In clarissimum Collegium, quod Corporis Christi voluit nominari, constituendum, inque ejus ædes, et Ecclesiam magnifice ædificandam, hereditatem, quæ, Patre mortuo, sibi obvenit, valdè opimam contulit. Quibus in ædibus sedem sibi ipse delegit, ibique Episcopatus laboribus quadraginta novem annos fortissime perlatís, tandem defunctus, die, quem prædixerat, pridie nonas Januarii anni millesimi sexcentesimi undecimi, omnibus Ecclesiæ Sacramentis instructus, Jesum ter clara voce adpellans, animam suavissime efflavit. Magna fuit in existimatione apud principes viros, reges, antistites, ipsosque adeo Pontifices Maximos, S. Pium V. Clementem VIII. ac Paulum V. summaque necessitudine conjunctus cum omnibus fere, qui ea ætate sanctimonia excelluerunt, in quibus S. Carolus Borromæus quàm eum haberet carum, testimonio sunt ex epis-

tolæ, quas ad illum dedit. Sepulcro illàtus est in Ecclesia ipsa Collegii a se conditi, ejusque præstantibus virtutibus, miraculisque, eo debrecatore, factis, denique probatis, PIUS SEXTUS Ponttf. Max. eum Beatum rite pronunciavit XIV. Calendas Octobris anni millesimi septingentesimi nonagesimi sexti.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes opperatus est, et omnis terra doctrina ejus replèta est. * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contèmpsit vitam mundi, et pervenit ad Cœlestia regna. Ipse. Gloria Patri. Ipse.

IN III. NOCTURN.

Homilia S. Gregorii Papæ. In Evangel. Homo peregre.

Missa Statuit de Communi Confes. Pontif.

DECRETUM

VALENTINUM.

SAnctissimus Dominus Noster Pius Sextus Pont. Max. ad humillimas preces P. Fr. Vincentii Castrillo Ex-Generalis, nunc Procuratoris Generalis Ordinis Minimorum S. Francisci de Paula, ac Postulatoris Causæ B. JOANNIS DE RIBERA Patriarchæ Antiocheni, et Archiepiscopi Valentini, referente R. P. D. Hieronymo Napulionio Fidei Promotore, peculiaribus inspectis circunstantiis in supplici libello enarratis, benigne indulsit, ut ab universo Clero tam seculari, quam Regulari utriusque sexus Civitatis, Diœcesis, et Regni Valentiæ, necnon Civitatum, et Diœcesum Pacensis, Hispalensis, et Salmanticensis recitari possit quotannis in die festo ejusdem Beati Officium cum Missa ritu dupl. maj. cum Oratione propria jam approbata, et suprascriptis Lectionibus II. Nocturni propriis, ab Emo. et Rmo. D. Card. Archinto Episcopo Sabinen. Sac. Rit. Congregationi

Præfecto, et R. P. D. Hieronymo Napulionio Fidei Promotore, meque infrascripto Secretario revisis. Die 14. Junii 1797.

J. Card. Archintus Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

D. Coppola S. R. C. Secretarius.